

Dvanáct měsíčků

2. a 3. ročník

VYPRAVĚČ: Byla jedna chaloupka, mezi horami a v ní žila macecha s dvěma dcerami. Holenu, tu vlastní měla, ta nic dělat nemusela. Maruška jim sloužila a velmi se trápila.

HOLENA A MACECHA: Marušo hned uklízej, uvař, zameť, pospíchej. Udělej, vše co je třeba, pak dostaneš vodu, chleba.

VYPRAVĚČ: Jednou si tak leden byl a Honzík se tam objevil.

HONZA: Já jsem Honza pasáček, pasu stádo oveček. Vydal jsem se na cestu, jdu si hledat nevěstu. Je tu někde?

MACECHA: Už nemusíš nikam chodit, dcera má se bude hodit. Umí prát i zašívát, hned by se mohla vdát.

HONZA: Jestli chce být žena má, ať mi radost udělá. Fialky když natrhá, bude svatba veselá.

MACECHA: Zbláznil si se, vždyť je leden, od kamen se ani nehnem.

HOLENA: Mámo, co si počít mám, já se asi nevdám.

MACECHA: Jen počkej chvíličku, pošleme tam sestřičku.

HOLENA: Marušo hned běž, fialky nám přines.

MARUŠKA: Dobíráte si mě? Fialky teď v zimě?

MACECHA + HOLENA: Bez kytek se nevracej, bez tebe nám bude hej.

VYPRAVĚČ: Po tichoučku po lehoučku, jde Maruška po paloučku. Les je sněhem zavátý a mráz leze pod šaty.

MARUŠKA: Když je noc lednová, každý se hned schová. Jen já tu bloudím sama, mezi stromama.

VYPRAVĚČ: Kolem ohně, ohníčku, sedí dvanáct měsíčků.

MĚSÍCE: Jsme čas, zraje klas, pak je mráz. Jsme čas. Jsme rok, po boku bok. Zastav krok, jsme rok.

MARUŠKA: Nerada ruším, klid vašim duším. Už padám na zem, ruce mám mrazem růžové. Poslali si mě v takové zimě, pro kvítí. Jinak se nesmím, tam domů ke svým vrátiti.

LEDEN: Dobrý den děvče, jak se jmenuješ?

MARUŠKA: Maruška a kdo jste vy?

LEDEN: Leden – měsíc plný ledu.

ÚNOR: Únor volá skřivánka.

BŘEZEN: Březen má první lžičku medu.

DUBEN: V dubnu se čistí studánka.

KVĚTEN: Květen se pozná podle kvítí.

ČERVEN: Červen si na svět sluncem svítí.

ČERVENEC: Červenec po jahodách voní.

SRPEN: Srpen si bleskem zakřeše.

ZÁŘÍ: V září se sejdeme pod jabloní.

ŘÍJEN: V říjnu pleská déšť po střeše.

LISTOPAD: Listopad svléká stromům šaty.

PROSINEC: V prosinci září prase zlatý.

VŠICHNI MĚSÍCE: Dvanáct je měsíců a každý z nich, jinou čepici nosí. Zima nám nasype do dlaní sníh, v létě běháme bosí.

MARUŠKA: Ráda Vás poznávám, pomůžete mi?

LEDEN: Měsíc třetí, pomůže ti

VŠICHNI: Měsíc třetí, pomůže ti.

BŘEZEN: Vzhledem k dobré duši její, chvilku jara dopřejme ji.

VŠICHNI: Vzhledem k dobré duši její, chvilku jara dopřejme ji.

MARUŠKA: Děkuji Vám.

MARUŠKA: Nesu Vám ty fialky.

HOLENA: A helemese, ona ty kytky nese. To jsou snad šprýmy, uprostřed zimi.

HOLENA: Tady máš Honzíčku. Nesu ti fialky, můžeme chystat svatbu.

HONZA: Jestli chce být žena má, ať jahody natrhá.

HOLENA+MACEHA: Marušo, hned pospíchej, jahůdky přines.

VYPRAVĚČ: Sněží, sněží, mráz všude leží, červené jahůdky najde Maruška jen stěží.

MĚSÍCE: Jsme čas, zraje klas, pak je mráz. Jsme čas. Kam jdeš, co zas chceš. Osobo, tak mluv.

MARUŠKA: Měsíčkové zlatí, mám natrhati, na stráni, jahodu sladkou, to mě před matkou, ochrání.

LEDEN: Těžko se jí doma žije, bratře červne chop se kyje.

MĚSÍCE: Těžko se jí doma žije, bratře červne chop se kyje.

ČERVEN: Vzhledem k dobré duši její, chvilku léta dopřejme ji.

VŠICHNI: Vzhledem k dobré duši její, chvilku léta dopřejme ji.

MARUŠKA: Děkuji Vám.

MARUŠKA: NESU Vám ty jahody.

HOLENA: A helemese, ona jahody nese, uprostřed zimy, to jsou snad šprýmy.

HOLENA: Tady máš Honzíčku, tady máš jahody. Můžeme chystat svatbu.

HONZA: Jestli chce být žena má, ať jablka natrhá.

HOLENA+MACEHA: Marušo, hned pospíchej, jablka přines.

VYPRAVĚČ: Maruška šla nazpátek a když vyšla ze vrátek, nevšimla si ani, že Honza jde za ní.

HONZA: Zdá se mi to divné, kde to vzali teď v zimě. Za stromek se přikrčím, snad záhadu vyřeším.

MARUŠKA: Sněží, sněží, mráz kolem běží, červené jablíčka najdu teď stěží.

MĚSÍCE Jsme čas, vem to d'as, je tu zas, u nás. Copak má, za úkol, když zima je vůkol.

MARUŠKA: sestra má a matka mají chuť na jabka.

LEDEN: Máš to doma těžké zřejmě, bratře září vystřídej mě.

ZÁŘÍ: Vzhledem k dobré duši její, ty jabka dopřejme ji.

VŠICHNI: Vzhledem k dobré duši její, ty jabka dopřejme ji.

MARUŠKA: Děkuji Vám.

MARUŠKA: Nesu Vám ty jablka.

HOLENA: A helemese, Máňa jabka nese.

HOLENA: Tady máš Honzíčku, tady máš jablíčka. Můžeme chystat svatbu.

HONZA: Zatím ještě ne, máte dcery dvě. Viděl jsem jí v lesíčku u dvanácti měsíčků. Tu si vezmu za ženu. Nechci Vaši Holenu.

HOLENA: Máááááááámoooooooooooo.

HONZA: Maruško, ty jsi moc hodná. Nechceš být žena má.

MARUŠKA: Ano, chci.

Na závěr píseň z Dvanácti měsíčků: Ruml – Hádej.

Měsíc na nebeskou bář,
rozehnal svá hvězdná stáda,
do morku kostí se mráz vkrádá.

Kabátkem rozedraným,
táhne ti na holá záda,
vše čím si projdem se v nás střádá.

Derem se přes bodláčí,
kráčíme neznámo kam,
co spasit může tě,
pro co jsme na světě,
já se tě člověče ptám.

Co i únor změní v máj,
za čím šel bys světa kraj,
dnem i tmou víš,
po čem toužíš,
hádej po čem jen.

Jaká síla hýbá vším,
co i hory přenáší,
co je lék čím vše se léčí,
vždyť víš přeci jen – láskou.